

Doctrine "stereotipe și de neschimbat"

Duminică, 13 mai 2007

Gili Cârstea

Atunci când Dumnezeu a dorit să aducă lumină nouă și adevăr prezent în poporul Său, dezbaterile populare s-au desfășurat aproape identic, indiferent de epocă sau cultură. Oamenii se întrebau dacă noutățile nu vor altera credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

Cum să acceptăm noul fără să renunțăm la vechi? Și ce facem dacă noul ne duce pe cărări necunoscute, așa cum s-a întâmplat în atâtea erezii tragice ale istoriei? Părinții noștri au trăit și vor fi mântuiți în această credință; ce rost are să ne aventurăm noi pe terenuri periculoase? Dacă generațiile trecute au așezat o temelie corectă a adevărului, iar Dumnezeu nu Se schimbă, ce loc mai este pentru lumină nouă și adevăr prezent?

Acestea au fost mereu frământările celor care s-au confruntat cu adevărul lui Dumnezeu în slava lui crescândă. Fiecare generație a moștenit o anumită fază a dezvoltării adevărului, și s-a simțit chemată să o apere de degradare sau inovații cu toată puterea, ca o datorie de onoare pentru înaltul privilegiu de a fi chemați în lucrarea lui Dumnezeu. Păzitorii adevărului au sarcina să păzească adevărul, nu?

Dacă privim înapoi în istorie, observăm că de cele mai multe ori păzitorii adevărului au fost preocupați mai mult de pericolul ca adevărul să nu scape din pușcăria doctrinală în care fusese așezat. Păzitorii adevărului nu au fost prea preocupați să studieze adevărul, să înțeleagă natura lui dinamică, și astfel au devenit involuntar temnicerii adevărului. Și, de cele mai multe ori, ei s-au achitat atât de bine de sarcina primită încât adevărul a fost transformat într-o statuie. Iar o statuie are prin definiție înclinația de a se transforma într-un idol.

Așa s-a întâmplat la Minneapolis, în 1888. Frații cu răspundere socoteau că încercările solilor lui Dumnezeu de a oferi o imagine „mai prominentă” a lui Hristos reprezentau o „lucrare de inovație” și „dezintegrare” cu totul nefolositoare și periculoasă pentru cauza lui Dumnezeu. Iar ei se simțeau chemați să păstreze lucrarea integrată și fără inovații. Și au reușit. Dar ceea ce au reușit ei atunci, Martorul Credincios spunea că este o nouă rebeliune a lui Core, Datan și Abiram, o răstignire a lui Hristos și o batjocorire a Duhului Sfânt.

Ellen White descria perfect situația:

„Isus a venit să aducă în sufletul omenesc Duhul Sfânt, prin care dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimă; dar este imposibil să înzestrez cu Duhul Sfânt oameni care sunt blocați în ideile lor, ale căror doctrine sunt stereotipe și de neschimbat, care funcționează după tradiții și porunci omenești, așa cum erau iudeii vremii lui Hristos” (The 1888 EGW Materials, 1224).

În 1888 Dumnezeu a dorit să aducă Duhul Sfânt în templul pustiu al sufletului poporului Său. Venise timpul pentru marea împăcare, pentru unirea dintre natura umană și divină. Guvernarea divină și lumile necăzute ardeau de nerăbdare să vină odată ziua nunții Mielului, amânată dureros și inutil de la Ziua Cincizecimii. Era timpul ca Duhul Sfânt să Se întoarcă în templul Său. Șekina urma să-și ocupe locul rânduit în ordinea creației, așa cum a putut fi observat în persoana lui Isus Hristos.

Dar universul a fost dezamăgit din nou în așteptările lui legitime, deoarece poporul chemat la o atât de înaltă cinste s-a dovedit „nedemn de încredere când sunt în joc interese majore.” Ei au fost speriați de o asemenea slavă orbitoare, și au considerat că este mai sigur să se ascundă în spatele doctrinelor lor stereotipe și de neschimbat.

Hristos a rămas în continuare o statuie în mijlocul acestui popor, un „vitez care nu poate ajuta” (Ier 14:8-9).

Când vom fi dispuși să ne întoarcem privirile spre Cel pe care L-am străpuns (Zah 12:10-14), abia atunci ne vom da seama, cu stupefacție, că în toți acești ani ne-am închinat unui idol așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, unui vitez care nu poate ajuta biserica rămășiței să ajungă la Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Și vom plânge amarnic nebunia de a ne fi împotrivit mai mult de un secol soliei foarte prețioase care ne-a fost încredințată în 1888.